

OTISCI

Držali smo se za ruke, otac i ja.
 Zapravo, on bi ispružio kažiprst,
 A ja bih ga jedva obuhvatio svojim kratkim prstima.
 I otac bi me izvodio u šetnju
 Gluvim ulicama, bez ishodišta i cilja.

Danas su nam šake, približno, iste veličine.
 Više se ne držimo za ruke.
 Ne priliči.
 Ne idemo u šetnje.
 Izgleda da smo, konačno,
 Stigli do nekakvog cilja.

Pitam se, međutim,
 Ko je koga doveo dovde?
 Njega moja celina,
 Ili mene njegova petina?

PESMA O PLIŠANOJ SMRTI

Meda je mrtav!

Olji, pegavoj nimfeti
 Sa rascvetalim kivicama, fiksnom protezom i
 Nepečenim đevrecima oko očiju,
 Crvene se beonjače.
 Medine zašivene usnice više ne progovaraju.
 Njegove gumene šapice, meke kao strunjače,
 Ne hrle joj u zagrljaj.
 Njuška od štavljene kože mu ne vlaži.
 U njegovim plastičnim očima
 Olja ne pronalazi svoj odraz.
 Medino srce od sitno seckanog sundera više ne udara.

Na svoj trinaesti rođendan Olja plače i plače,
 Jer zna da Meda nije umro.
 Umrlo je nešto plišano u njoj,
 Što se s Medinim životom podudara.